

ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ।

ਆਈ.ਡੀ. ਦੁਆ ਅਤੇ ਪੀ, ਸੀ. ਪੰਡਿਤ, ਜੇ.ਜੇ ਦੇ ਸਨਮੁਖ

ਗੁਲਜ਼ਾਰਾ ਸਿੰਘ — ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਤੇਜ ਕੌਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1959 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 238

ਹਿੰਦੂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਐਕਟ (1956 ਦਾ LXXV111)—ਸੈਕਸ਼ਨ 22, 23 ਅਤੇ 28—ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਆਸ਼ਰਿਤਾਂ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਫਰਜ਼—ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ—ਵਾਰਸ—ਦਾ ਮਤਲਬ—ਕੀ ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇੱਛਾ—ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ— ਸਦਭਾਵਨਾਪੂਰਣ ਨਿਰਮਾਣ ਨਿਯਮ—ਅਭਿਆਸ—ਮੌਖਿਕ ਗਵਾਹੀ—ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ—ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ—ਕਦੋਂ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ—ਗਲਤ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਬੋਝ— ਡਿਸਚਾਰਜ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕਿਸ 'ਤੇ ਬੁਠ ਬੋਲਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ, ਹਿੰਦੂ ਪਤਨੀ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਜ਼ੰਮੇਵਾਰੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚੋਂ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ। ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਜ਼ੰਮੇਵਾਰੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਾਰੇ ਆਸ਼ਰਿਤਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਤੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ, ਪੁੱਤਰ, ਅਣਵਿਆਹੀਆਂ ਧੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿਧਵਾ ਧੀਆਂ ਆਦਿ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ; ਅਤੇ ਆਸ਼ਰਿਤਾਂ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇਣਦਾਰੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਬਦਲੀ ਗਈ ਹੈ। ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਵਿਚਾਰ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਐਕਟ 1956 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 22 ਅਤੇ 23 ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਵੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਇਸ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਅਨੁਪਾਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਅਨੁਸਾਰੀ ਜ਼ੰਮੇਵਾਰੀ ਜਾਂ ਬੋਝ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਆਸ਼ਰਿਤਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ। ਇਹ ਦੇਣਦਾਰੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਪੱਤੀ ਇੱਕ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਦਲੀ ਗਈ ਹੈ। ਕਿ ਇਹ ਹਿੰਦੂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਆਸ਼ਰਿਤਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦਾ ਅਸਲ ਉਦੇਸ਼, ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾ ਹੈ, ਧਾਰਾ 28 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਆਸ਼ਰਿਤਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਜੋ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਤਬਦੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ ਉਪਰੋਕਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਆਸ਼ਰਿਤਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਮਝ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, 'ਵਾਰਸ' ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਕਿਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਮ ਕਨੂੰਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ 'ਵਾਰਸ' ਸ਼ਬਦ ਜਿਵੇਂ ਕਿ 'ਵਾਰਸ' ਸ਼ਬਦ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਅਰਥ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਹੈ, ਜੋ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਸਟੇਟ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੰਪੱਤੀ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਆਮ ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਜਾਂਦਾ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਾਲਕ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਛਾ ਦੁਆਰਾ. ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਜੋ ਮਰੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਸੀਅਤ ਦੁਆਰਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਤਕਨੀਕੀ ਤੌਰ 'ਤੇ 'ਵਾਰਸ' ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ 'ਲੇਗੇਟੀ' ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਦੇ ਵਧੇਰੇ ਆਮ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਇਰਾਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਵੇ ਤਾਂ 'ਵਾਰਸ' ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ 'ਵਧੀਕ' ਜਾਂ 'ਦੇਵਸੀ' ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਸਲ ਦਾਇਰਾ, ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਮਹੱਤਤਾ, ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਵਿੱਚ 'ਵਾਰਸ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਆਮ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਅਰਥ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਵਿਆਜ 'ਤੇ ਜਾਂ ਸਾਧਨ ਦੁਆਰਾ। ਵਸੀਅਤ ਵਰਗੇ ਇੱਕ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਸਾਧਨ ਦਾ। ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਮੁੱਖ ਵਿਧਾਨਿਕ ਵਿਚਾਰ ਜਾਂ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਣਗਹਿਲੀ ਦੀ ਬੁਰਾਈ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਹੈ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਕਨੂੰਨ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਆਮ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਇਰਾਦੇ ਦੁਆਰਾ ਐਨੀਮੇਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਵਿਭਾਜਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣਾ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ ਅਤੇ ਕੋਸ਼ਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹੀਆਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਧਾਨ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਸਦੀ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਆਮ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਪ੍ਰਸੰਗ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਵਸਤੂ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ, ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਤਾਲਮੇਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀਮਤ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਖਿਕ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਟਕਰਾਅ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ- ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਗਵਾਹ ਦੇ ਸਬੂਤ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਤੋਂ ਬਚ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੀ ਰਾਏ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਸੰਭਵਤਾ ਦਾ ਵਾਜਬ ਸੰਤੁਲਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਪੀਲ ਦੀ ਅਦਾਲਤ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਹੌਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ 'ਤੇ, ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਕਾਰਨ ਦਰਸਾਵੇ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਵਧੀਆ-ਸੰਤੁਲਿਤ ਗਣਨਾਵਾਂ ਹੀ ਦਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਰਾਬਰ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਹੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਬੋਝ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਸ਼੍ਰੀ ਨੱਥੂ ਰਾਮ ਅਗਰਵਾਲ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਜਗਰਾਉਂ, ਮਿਤੀ 17 ਅਗਸਤ, 1959 ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਬਕਾਇਦਾ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ, ਜ਼ਮੀਨ, ਮਕਾਨਾਂ ਅਤੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸਬੰਧੀ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪਰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਉਸ (ਮੁਦਈ ਨੂੰ) ਰੁਪਏ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਭੱਤੇ ਦੇ ਬਦਲ ਵਿੱਚ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ। 8 ਅਕਤੂਬਰ, 1958 ਤੋਂ 30 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਫਾਰਮਾ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਭੇਜੀ ਜਾਵੇ।

ਐਚ ਐਸ ਗੁਜਰਾਲ ਅਤੇ ਦੰਪ ਸਿੰਘ ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਐਮ.ਆਰ.ਸ਼ਰਮਾ ਅਤੇ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ। ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬ ਲਈ;

ਨਿਰਣਾ

ਦੁਆ, ਜੇ.-ਸਹੀ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ, ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵੰਸ਼ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੈ:

ਲਹਿਣਾ ਸਿੰਘ

ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ

ਨੰਤਾ ਸਿੰਘ

ਇੰਦ ਕੌਰ

ਉਸ ਦੀ ਵਿਧਵਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਲਜ਼ਾਰਾ (ਤੇਜ ਕੌਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵਿਧਵਾ ਕਰਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ)। ਗੁਲਜ਼ਾਰਾ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੰਤਾ ਸਿੰਘ ਨਾਲ। ਸਿੰਘ ਨੰਤਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਕੁੱਖੋਂ ਅਤੇ ਇੰਦਰ ਕੌਰ ਦੀ ਕੁੱਖੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਨੰਤਾ ਸਿੰਘ ਦੀ 16 ਸਤੰਬਰ 1955 ਨੂੰ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਗੁਲਜ਼ਾਰਾ ਸਿੰਘ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇੰਤਕਾਲ ਆਪਣੇ ਨਾਂ ਕਰਵਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਨੇ ਨੰਤਾ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਛੱਡੀ ਅੱਧੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੇ ਮਕਾਨਾਂ ਦੇ ਅੱਧੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵੀ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਅਤੇ ਪੋਸਟ ਆਫਿਸ ਸੇਵਿੰਗ ਬੈਂਕ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿੱਚ 5,000 ਰੁਪਏ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ 28 ਫਰਵਰੀ, 1958 ਨੂੰ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੁਕਮ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਦਲਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਭੱਤਾ ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 100 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ। ਪਿਛਲੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ 3,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਵੀ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੇ ਵਿਆਹ ਜਾਂ ਨੰਤਾ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਤੱਕ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਮਕਾਨ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਖੁਦ ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੰਤਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਸਨ। 27 ਸਤੰਬਰ, 1950 ਦੀ ਇੱਕ ਵਸੀਅਤ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਨੰਤਾ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ,

'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਕਤ ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਬੇਟ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਕੋਲੰਬੀਆ ਦੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੁਦਈ ਦਾ ਨੰਤਾ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਧਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਦੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ: -

1) ਕੀ ਮੁਦਈ, ਨੰਤਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਵਿਧਵਾ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਹੈ?

(2) ਜੇਕਰ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 1 ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਮੁਦਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ?

(3) ਕੀ ਨੰਤਾ ਸਿੰਘ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਘਰ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਹਨ?

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

(4) ਨੰਬਰ 2 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 3 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੀ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਤੋਂ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕਿਸ ਦਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਕਿਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ?

(5) ਕੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਸੀਅਤ ਕੀਤੀ ਹੈ?

ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਾਲੇ ਸਬੂਤ ਮੁਦਈ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਵਾਂਗ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦਾ ਗੈਰ-ਉਤਪਾਦਨ ਇੰਦਰ ਕੌਰ, ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ ਅਸਲ ਮਾਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਵੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨਾਲ ਤੋਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ ਜੱਜ ਦੇ ਪੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ। ਮੁਦਈ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਜ਼ਨਦਾਰ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੰਤਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਪਾਇਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅੰਕ ਨੰਬਰ 5 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਲਈ ਆਯੋਗ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੰਕ ਨੰਬਰ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਮਕਾਨਾਂ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਾਬਤ ਨਾ ਹੋਣ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁੱਦਾ ਨੰ: 4, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੰਤਾ ਸਿੰਘ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੱਕ ਹੈ, ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਧਵਾ ਅਤੇ ਗੁਲਜ਼ਾਰਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਮਾਤਾ ਇੰਦਰ ਕੌਰ ਅਤੇ ਗੁਲਜ਼ਾਰਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚੋਂ ਸਹਾਇਤਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਭੱਤਾ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਮੰਨਿਆ। 30 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ। ਇਹ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ 8 ਅਕਤੂਬਰ, 1958 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਖਰਚਾ ਮੁਦਾਲਾ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ, ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਸਿੰਘ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤਿੰਨ ਨੁਕਤੇ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਤੇਜ ਕੌਰ ਨੰਤਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਬੜੇ ਹੀ ਅੱਧਖੜ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਬੂਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਲੈਣ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੰਗੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡੀ, ਹਮਲੇ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਪੈਰਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਸਿਰਫ਼, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਨਾਲ, ਕਿ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਮੁਦਈ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਥਿਤ ਵਿਆਹ ਦੀ ਸਹੀ ਤਾਰੀਖ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਤੇਜ ਕੌਰ ਅਤੇ ਨੰਤਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਤਰੀਕ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮਤਭੇਦ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਝੂਠ ਜਾਂ ਝੂਠ ਦਾ ਬਿੱਲਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਤੇਜ ਕੌਰ ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਬਕਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰੀਬ 30 ਜਾਂ 35 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਨੰਤਾ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਿਹੜਾ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ। ਜੁਲਾਈ, 1959 ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਲਗਭਗ 50 ਸਾਲ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੰਤਾ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਕੋਈ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਜਨਮਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨਾਲ ਕਰੇਵਾ ਦਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇੰਦਰ ਕੌਰ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ ਦੀ

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਵਿਧਵਾ ਸੀ। ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਸਿੰਘ, ਬਚਾਓ ਪੱਖ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੀ ਕੁੱਖੋਂ ਨੰਤਾ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੰਦਰ ਕੌਰ- ਇਹ ਸਬੂਤ ਮੈਨੂੰ ਯੋਗ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਲਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੁਬਾਨੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਟਕਰਾਅ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਗਵਾਹ ਦੇ ਸਬੂਤ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਤੋਂ ਬਚ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਅਸੰਭਵਤਾ ਦਾ ਵਾਜਬ ਸੰਤੁਲਨ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੀ ਰਾਏ, ਅਪੀਲ ਦੀ ਅਦਾਲਤ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਹੌਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਰਾਬਰੀ ਨਾਲ ਨਿਪਟਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ 'ਤੇ, ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਦਰਸਾਏ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਵਿਗਾੜਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਵਧੀਆ ਸੰਤੁਲਿਤ ਗਣਨਾਵਾਂ ਦਿਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਰਾਬਰੀ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਸਹੀ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਬੋਝ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਝਿਜਕ ਦੇ ਇਹ ਮੰਨਾਂਗਾ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੰਤਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਫਿਰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਸਿੰਘ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚੋਂ ਤੇਜ ਕੌਰ ਨੂੰ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ 4 ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨੰਤਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਆਸ਼ਰਿਤ ਸੀ। ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਹਿੰਦੂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਐਕਟ 1956 ਦੇ LXXVIIH ਦੀ ਧਾਰਾ 22(1) ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਵਾਰਸ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ, ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਉਦਾਹਰਣ ਵੱਲ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

"22. (1) ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਹਿੰਦੂ ਦੇ ਵਾਰਸ ਆਸ਼ਰਿਤਾਂ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹਨ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਤੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ।

(2) ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਨਿਰਭਰ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਓਵਾ, ਜੇ. ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਵਸੀਅਤ ਜਾਂ ਵਸੀਅਤ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ, ਆਸ਼ਰਿਤ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਜਾਇਦਾਦ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।

(3) ਜਾਇਦਾਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਲਈ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਜਾਂ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ।

(4) ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਜਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਖੁਦ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੈ, ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਹਿੱਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜੇਕਰ ਯੋਗਦਾਨ ਦੇਣ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮੁੱਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ 'ਵਾਰਸ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ; ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪੈਰੀ ਮੈਟੀਰੀਆ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸ਼ਬਦ 'ਵਾਰਸ' ਦੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਜਾਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8, ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਰਫ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਹੋਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, 'ਵਾਰਸ' ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਕਿਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ 'ਵਾਰਸ-' ਸ਼ਬਦ 'ਵਾਰਸ-' ਸ਼ਬਦ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਅਰਥ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਸਟੇਟ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਆਮ ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਵੀ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਜੋ ਮਾਲਕ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ। ਜਾਂ ਵਿਲ ਦੁਆਰਾ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵਸੀਅਤ ਦੁਆਰਾ ਹੱਕਦਾਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਤਕਨੀਕੀ ਤੌਰ 'ਤੇ 'ਵਾਰਸ' ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ 'ਲੇਗੇਟੀ' ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਦੇ ਵਧੇਰੇ ਆਮ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਇਰਾਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਵੇ ਤਾਂ 'ਵਾਰਸ' ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ 'ਵਧੀਕ' ਜਾਂ 'ਦੇਵਸੀ' ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਸਲ ਦਾਇਰਾ, ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਮਹੱਤਤਾ, ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਇਰਾਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਧਾਰਾ 22 ਦੇ ਸਹੀ ਅਤੇ ਸਟੀਕ ਅਰਥ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਅਤੇ ਖੋਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਮੈਂ ਇਹ ਦੱਸ ਸਕਦਾ/ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦਾ ਅਰਥ ਸਮੁੱਚੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਜਾਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਵਿਚਾਰ ਜਾਂ ਆਮ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਆਮ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਇਰਾਦੇ ਦੁਆਰਾ ਐਨੀਮੇਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਵਿਭਾਜਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣਾ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ ਅਤੇ ਕੋਸ਼ਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹੀਆਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਧਾਨ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਸਦੀ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਅਰਥ, ਇੱਕ ਆਮ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਵਿਸ਼ੇ-ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਵਸਤੂ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ, ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਣ ਲਈ ਵਧਾਇਆ ਜਾਂ ਸੀਮਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ 1956 ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਐਕਟ LXXVIII ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਪਤਨੀ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ (ਸੈਕਸ਼ਨ 18 ਦੇਖੋ) ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਧਵਾ ਨੂੰ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 'ਆਸ਼ਰਿਤਾਂ' ਦਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 21 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 22 ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸਦਾ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਆਸ਼ਰਿਤਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਾਰਸਾਂ 'ਤੇ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਨਿਰਭਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ, ਕੁਝ ਖਾਸ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਾਇਦਾਦ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ; ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਆਸ਼ਰਿਤਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਲਈ ਆਸ਼ਰਿਤਾਂ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (2), ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ, ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸੀਅਤ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਵਰਗੇ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਸਾਧਨ ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਦੁਆਰਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਸ਼ਰਿਤ ਦੀ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਆਸ਼ਰਿਤ ਵਾਰਿਸ ਦੂਜੇ ਆਸ਼ਰਿਤਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਲਈ ਪਰ ਇਹ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਜਿਹੇ ਆਸ਼ਰਿਤ-ਵਾਰਸ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੈਕਸ਼ਨ 23 ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਯੋਗ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਵੇਕ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਆਸ਼ਰਿਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਆਸ਼ਰਿਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਪਬੰਧਾਂ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਸੈਕਸ਼ਨ 23(3)(ਬੀ))। ਸੈਕਸ਼ਨ 22 ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਧਾਰਾ ਇਹ ਵੀ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਨੂੰ ਮਰੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵੰਡਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਪੂਰੀ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ - ਵਸੀਅਤ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਥਿਤੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਬੰਧਤ ਆਸ਼ਰਿਤਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਜ਼ਾਹਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ, ਹਿੰਦੂ ਪਤਨੀ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪਾਲਣ ਪੋਸ਼ਣ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਜਾਇਦਾਦ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਾਰੇ ਆਸ਼ਰਿਤਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਤੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ, ਪੁੱਤਰ ਆਦਿ, ਅਣਵਿਆਹੀਆਂ ਧੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿਧਵਾ ਧੀਆਂ ਆਦਿ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ; ਅਤੇ ਆਸ਼ਰਿਤਾਂ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇਣਦਾਰੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਬਦਲੀ ਗਈ ਹੈ। ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਵਿਚਾਰ ਜੋ ਕਿ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 22 ਅਤੇ 23 ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਵੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਅਨੁਪਾਤ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਅਨੁਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਜਾਂ ਆਸ਼ਰਿਤਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਦਾ ਬੋਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ. ਇਹ ਦੇਣਦਾਰੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੰਪੱਤੀ ਪੂਰੀ ਜਾਂ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ- ਕਿ ਇਹ ਹਿੰਦੂ ਗੋਦ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਆਸ਼ਰਿਤਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਅਸਲ ਵਸਤੂ, ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਨਟੇਨੈਂਸ ਐਕਟ, ਧਾਰਾ 28 ਦੀਆਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ ਜੋ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੀ ਆਸ਼ਰਿਤਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਅਤੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਤਬਾਦਲੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ ਉਪਰੋਕਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਆਸ਼ਰਿਤਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਮਝ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 22 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਬਦ 'ਵਾਰਸ' ਦਾ ਅਰਥ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਆਮ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਵੀਅਤਨਾਮੀ ਜਾਂ ਸਾਧਨ ਦੁਆਰਾ। ਵਸੀਅਤ ਵਰਗੇ ਇੱਕ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਸਾਧਨ ਦਾ। ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧਿਆਇ III ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰਥਿਤ ਹੈ, ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਦੀ ਬੁਰਾਈ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਜਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇਸ ਦੇ ਹੱਲ ਲਈ ਮੁੱਖ

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਵਿਧਾਨਕ ਵਿਚਾਰ ਜਾਂ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਾਰਸ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਪਣਾਉਣ ਦੁਆਰਾ- ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸੁਝਾਈ ਗਈ ਵਿਰੋਧੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਹ ਨਾ ਸਿਰਫ ਉਪਰੋਕਤ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ ਬਲਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਵੇਗੀ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਕਿ ਇੱਕ ਐਕਟ ਦੇ ਸਾਰੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਰੇ ਸੰਭਾਵੀ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਇਕਸੁਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ; ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਰੋਧੀ ਵਿਆਖਿਆ ਵੀ ਕੁਝ ਵਿਗਾੜਾਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਵੇਗੀ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸੰਸਦ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਬੇਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 4, ਜੋ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਤੋਂ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਹਿਸ ਹੋਈ ਹੈ, ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਵੀ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਕਲੇਮ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ।

ਵਕੀਲ ਨੇ ਅਖੀਰ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਤੇਜ਼ ਕੌਰ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਖਰਚੇ ਦਾ ਬੋਝ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਉੱਤੇ ਪਾਉਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਨੰਗੇ ਦਾਅਵੇ- ਦੁਆਰਾ ਜਸ਼ਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ ਜਾਂ ਉਦਾਹਰਣ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿਚ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਦਖਲ ਦਾ ਕੋਈ ਠੋਸ ਅਤੇ ਠੋਸ ਕਾਰਨ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ। ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੁਕਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਠੋਸ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰੈਮ ਚੰਦ ਪੰਡਿਤ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ